

Nincs több

titok

„Nagyszerű történet
útkeresésről, önismeretről,
és a félelmek legyőzéséről.”

– On Sai

fineq
selection

TAVI KATA

TAVI KATA

Nincs több *titok*

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

1.

– **NEM LEHETSZ EKKORA BESZARI, HELGA.** – Hangosan gyözködtem magamat, hátha a kimondott szavak ereje segít összeszedni a bátorságomat.

Cseppnyi hajlandóságot sem éreztem, hogy kitegyem a lábamat otthonról. A nyári szünet igenis arra való, hogy otthon fetrengjek, ha ahhoz van kedvem, de a környezetem szerint durván visszaéltem ezzel a lehetőséggel. Ráadásul Áronhoz kellett volna átmenni, de *azt* a környéket június óta elkerültem. Apával kétszer kanyarodtunk arra kocsival, és mindig lecsúsztam az ülésen, mert attól féltem, hogy kiszúrhatnak.

A családomban senki se félős típus. A nővérem tizennyolc évesen egyedül nekivágott Budapestnek, majd huszonnégy évesen, friss házasként elköltözött Bangkokba. Anyukám szembenézett egy szörnyű betegséggel, és ma újra egészségesnek mondhatja magát. Apa egy pán-célozott halálkasznit vezet a honvédségnél, de fiatal korában az ejtőernyősöknél is szolgált, szóval őt sem könnyű megijeszteni.

Egyedül én lógok ki a sorból, mert nemrég belebabráltak a félelemközpontomba, és azóta mondhatni bujkálok. Ezzel hivatalosan is megkaptam a Hadik családban a gyáva nyúl címet. Tulajdonképp a fekete bárányt is nekem adhatták volna, hiszen más tekintetben sem

hasonlítok rájuk. A szüleim szerint minden kamasz a világon ezt érzi tizenhét évesen, de mit ne mondjak, kicsit sem vigasztaltak meg ezzel.

Apa azt tanácsolta, hogy vigyázzak, mert a félelem egy ördögi kört teremt, és ha engedem eluralkodni magamon, akkor sose lesz vége a rettegésnek. Na persze! Nem őt szúrta ki magának három degenerált a sötét utcán.

A bátor emberek nem értik meg azt az állapotot, amiben újabban a napjaim telnek. A Teszlek Süveg őket mind a Griffendélbe osztotta volna be, míg engem hazaküld a Roxfort Expresszel, hogy eltüntessen szem elől.

Eszméletlenül utáltam, hogy új szokásokat vettem fel, hogy folyton a hátam mögé nézek az utcán, mintha egy céltáblát véstek volna a bőrömbbe. Mindig úgy érzem, mintha figyelnének, akárhol vagyok. Totál agybaj. A legtöbb esetben a memóriám rá is tett egy lapáttal, és rendszeresen visszapörgette az emlékeket arról az estéről, és néha egyszerűen nem tudtam lekapcsolni a vetítést.

Az utca túlsó felén, a garázssornál bukkantak fel, és amint a látóterembe kerültek, azonnal megtorpantam. A kezdetben halk, viháncoló nevetés felerősödött, és otromba röhögésbe váltott át. A lány csitítani próbálta a másik kettőt, hogy ne zajongjanak, és ez hatott, mert elcsendesedtek. A mobilok zseblámpáinak fénye idegesen cikázott, majd felharsant egy spray jellegzetes sziszegő hangja. Egy festékszóró volt.

Graffitisek.

Már csak ez hiányzott.

Hátrafordultam, de Áronék háza elérhetetlenül távolinak tűnt.

A graffitisek oldalán az utcát teljes egészében a lapos garázsok hosszú sora foglalta el, míg én a temető mellett torpantam meg, ami egy egész háztömbnyi területen ékelődött be a családi házak egymásutánjába. Valószínűleg a rossz fényviszonyok miatt nem szúrtak még ki maguknak.

A fekete ruhám és a mozdulatlanságom egyelőre megvédett, mert a mögöttem elterülő sírok is sötétbe burkolóztak.

Vajon mennyi időm maradt, amíg észrevesznek? Kétlem, hogy örülnének egy szemtanúnak, aki látja, hogy összefirkálják a falat. Talán, ha el tudnék tűnni a temető sötétjében, lenne esélyem, de a cipőm kopogása durván hangos lenne. Ráadásul egyáltalán nem biztos, hogy át tudok mászni az alacsony drótkerítésen, és ha már észrevesznek, inkább biztonságosabb helyre mennék. Mondjuk a buszfordulóig, ahová eredetileg tartottam. Remélhetőleg ott nem esne bajom.

Abhoz, hogy eljussak a megállóig, el kellett sétálnom mellettük. Biztos azért választották ezt a helyet a falfirkáláshoz, mert ha épp nem matat valaki a garázsában, akkor észrevétlenek maradhatnak. A temetőt ilyenkor senki sem látogatja.

Alapból sem szerettem a sötét, árnyas helyeket, de ez a szitu rátett egy lapáttal. Nagyokat nyeltem, a szívem úgy dobogott, hogy majd elájultam.

Felkészültem, hogy talán futnom kell, de még meg se tettem az első lépést, máris észrevettek.

Hárman fordultak felém.

Ezt senki se élte át rajtam kívül a családban. Egyedül küzdöttem az emlékekkel, amik nagyon ragaszkodtak hozzám. Emiatt szoktam rá arra is, hogy egyes szám harmadik személyben kommunikálok magammal, mint a dilisek.

A mobilom folyamatosan zizegett Áron üzenetei miatt, mert óvatlanul rezgőre állítottam némítás helyett. Olyan szövegekkel bombáztott, hogy ne legyek ilyen lúzer, elvégre már hetek óta nyári szünet van, és ideje lenne foglalkozni a barátaimmal. A tizedik üzenetben már úgy fogalmazott, hogy húzzam oda a seggemet hozzájuk, meg vigyek kaját is.

Mivel egyik üzenetére se válaszoltam, megcsörgetett.

– Te előző életedben kullancs voltál? – morogtam a telóba.

– Te meg lajhár, mi? Sokáig tökölsz még otthon? – dörmögte Áron helyett Marci, a másik legjobb barátom.

– Te vagy Áron szinkronhangja?

– Olyasmi – hallottam a hangján, hogy mosolyog, és ahogy beszélt, megjelent előttem hegyomlásnyi alakja. Magas, széles vállú fiú, szerintem a legmagasabb diák a suliban. A dizájnos, sötétkék keretes szemüveg kicsit szelídít az ábrázatán, de még így sem ártatlan a megjelenése.

Ha felbosszant, néha Marcimacinak nevezem, mert egyszer el kellett játszanom a barátnőjét, hogy egy fura lány lekopjon róla, és akkor ragasztottam rá ezt a nevet. A csaj úgy koccolt le a nyálas szöveg halatán, hogy öröm volt nézni.

– Akkor jössz vagy sem? Nem akarom egész nap ennek a csupasz-csigának a testét bámulni.

– Magadra vess, miért bámulod – mondtam, miközben a háttérből felcsengett Áron felháborodott hangja.

– *Csupaszcsiga? Csak irigykedsz, barátom, erre a fejedelmi testre.*

Marci elmagyarázta, mennyire nem irigykedik. Nem ezeket a szavakat használta, és erősen röhögött közben.

Egyetértettem vele:

– Ezer százalék, hogy nem kellek nézőközönségnek, és azt sem szeretném megfejtetni, hogy Áron a súlyzózáshoz miért dobta le a pólóját.

– Miről beszélsz? – nevetett fel Marci. – Áron nem gyúr, egyrészt mert nincs értelme, sose lesznek izmai, de amúgy nem náluk vagyunk, hanem *nálunk*. Király, hogy elolvasod az üzeneteket.

Oké, lebuktam, tényleg csak annyit olvastam el, amennyit a zárolt képernyőn láttam belőlük, így jogosan azt feltételeztem, hogy

Áronhoz kell mennem. *Arra* a környékre. Márpedig hosszú idő után végre egyetértettünk valamiben apával: hogy nagy ívben el kell kerülnöm a garázsokat és a temetőket.

– Közös barátunk a medencénknel napoztatja a ványadt testét, és már nem bírja a retinám.

– Ööö... az más. De nem értem, hogy segíthetnék. Lezsibbadt a nyakad, és nem tudod elfordítani a fejed?

– Helga, ne idegesíts fel, oké? Inkább indulj el!

– Per pillanat azt se tudom, hol a fürdőruhám.

– Nem izgat. Felőlem síoveralban is jöhatsz, teszek rá, csak pattanj már!

Kis híján azt válaszoltam, hogy maximum talpig fegyverben hagyom el az erődömet, de ilyen felszereléssel nem rendelkeztem.

Marci nagyon haragudott Áronra az eset után, egy hétig alig beszélt vele. Olyan vagyok nekik, mint egy kistesó, mert általános óta ugyanabba a suliba járunk, és bírjuk egymást.

De már nem voltam tízéves, úgy gondoltam, végigmehetek az utcán anélkül, hogy baj történne. A sportközpont meg a horgászto vonzotta az embereket, a fene se hitte, hogy ennyire ijesztővé tud válni az a hely.

Ez a két fiú mindig vigyázott rám, általánosban még azért, mert egy csapatot alkottunk, gimiben inkább megszokásból. Marcinak a gamerkedésből és a haverokból állt az élete, és Áront ugyan más dolgok kezdték érdekelni, mégiscsak szorosabb barátok maradtak. Én nem illetem túlságosan hozzájuk, de még ha kicsit el is sodródtam tőlük, mindig figyelték rám.

Mégis örültem, hogy nem voltak ott akkor este. Mindketten meg gondolatlanok, és ha szembejön egy hülyeség, tuti, hogy nekifutásból

belevetik magukat. Ezért is lógtam velük kevesebbet, miután bekerültünk a középiskolába. Aznap este olyan bajba keveredhettek volna, amiből nem másznak ki egykönnyen.

– Nem kuksolhatsz otthon egész nyáron – mondta Marci csendesebben, ami nem tűnt sokkal halkabbnak a zengő hangszíne miatt. Érzelmes vallomások nélkül is tudta, mi a valódi oka a vonakodásomnak.

– Tudom – feleltem halkán.

– Ez a tuskó szívesen elmegy érted.

A felajánlás meghiúsult volna, ha Árontól érkezik. Csíptem a kis robbogóját, tudott menni nagyon. Sajna ritkán engedett fel maga mögé, de bármennyire is csábított a lehetőség, inkább passzoltam.

– Nem kell.

– Akkor bátorság, és indulj el.

Pont ez az. Lassan lexikon kellett, hogy emlékeztessem magam, mit jelent a bátorság.

– Ígérem, nem fogok egész nyáron itt bujkálni – mondtam. – Majd elmegyek itthonról... *valamikor*.

– Hát kösz. Amikor már mamabugyit kell vened? Ne hülyülj, Helga, ennél ezerszer keményebb vagy.

Tényleg értem küldte volna Áront, és ő el is jött volna, akár mennyire lusta. Ha pedig nem kértem volna Áronból, akkor Marci méri az időt, és amennyiben nem jelenek meg elég hamar fürdőruciban, akkor ő maga jött volna értem. Az még rosszabb. Néha az agyamra ment. A hülye haverjaira sose szól rá, bármilyen hülyeséget is csinálnak, de engem cseszegetett, hogy bújjak elő a csigaházamból.

Basszus, hát minek nekem ellenség, ha ilyen barátaim vannak?

Úgy hangzott, hogy ezt sehogy se fogom megúszni, és emiatt csapdában éreztem magam. Nem tudtam egy fiúval a fülemben gondolkodni, ezért megígértem Marcinak, hogy megyek, és megszakítottam

a hívást. Próbáltam olyan kibúvót keresni, ami nem tűnik hazugságnak, ezért számba vettem a lehetséges elfoglaltságokat.

Apa és Margó a Mátrába utaztak nyaralni, és még három napig tuti nem jönnek haza. Margó rám bízta ugyan az imádott aranyhalainak etetését, de az nem foglal le egy egész délutánra, szóval lekerült a listáról. Anya dolgozott, a nővérem pedig egy másik kontinensen élt, így ők sem segíthettek. Sajnos a munkámra se hivatkozhattam, mert Áron tudta, hogy szüneteltetem a cicaszitterkedést.

Francba! Most bántam a fogadalmamat, hogy nem hazudok, mert kiségitett volna ebből a szituból, de anya miatt nem tehettem meg. Már csak azért se!

Nem maradt hát kibúvó, készülődniöm kellett. Feltúrtam a tükörös gardrób szekrényt a kék csíkos strandtáskám után, majd összeválogattam a szükséges cuccokat. Inkább napozásra készültem, mint fürdésre, mert Marciék medencéje alig nagyobb, mint egy gyerekpancsoló. Persze nem kritizáltam, hiszen nálunk csak az aranyhalak érdemelték ki, hogy saját medencéjük legyen.

Közben felhívtam apát is, mert megígértem, hogy mindig beszámolok róla, merre járok éppen. Meglepően hamar felvette. Talán katonarutin, hogy mindig készülségben van, és azonnal fogadja a hívásokat.

Gyorsan elhadartam, hogy elmegyek otthonról, mert az idióta barátaim ragaszkodnak a társaságomhoz.

– Busszal mész? – csendült apa mély hangja, és a háttérben evőeszköz csörgését hallottam. Biztos ebédelték a hotelban.

– Hát, apa, nem mindenkinek juthat egy harckocsi – feleltem.

– Tudhatnád, hogy a gépem nem harckocsi, hanem harcjármű. És legközelebb egy igen is megteszi. Majd írnék neked vagy Margónak, ha odaértél.

- Ez alap.
- Vigyázz magadra!
- Naná.

Apa sose volt a felesleges csevegések híve, ellenben ugyanezt a patogós, kioktató beszélgetést képes lefolytatni akkor is, ha boltba, suliba vagy melózni indultam. Esküszöm, néha még a postaládát sem kereshettem fel anélkül, hogy megkérdezném, hova megyek.

Egyszer szigorú, máskor meg mintha nem is léteznék. Egyik nap az életem minden részletéről tudni akar, a következő napon viszont kiüt a nyeregből egy srác, aki a füvet nyírja nálunk. Ha csak rágondolok, hogy Korányi Dani lassacskán tiszteletbeli családtag, felmegy bennem a pumpa, ezért el is tereltem a figyelmemet.

A fürdőben a kezemre fújtam a tavalyi napozóolajból, és megsza-
vaztam, hogy még jó. Maximum lerohad a bőröm, engem már az se zavart, de tuti nem rohangálok drogériába, hogy vegyek egy másikat. Eltettem a színes, rombuszmintás törülközőmet, az egyrészes fürdő-
rucimat, a papucsot meg egy üveg ásványvizet.

Hosszan tanakodtam, melyik nyári ruhát válasszam, és egy kék pamutruha mellett döntöttem. Sajnos nem maradt más tennivaló, amivel húzhatnám az időt. Össze kellett szednem a bátorságomat, hogy végre útnak induljak.

A napsütés sokat segített, mert odakint így minden biztonságosnak tűnt. Az aranyhalak medencéje mellett egy árnyékos pavilon hívogatót, hogy üljek ki egy könyvvel, és élvezzem a jó időt. Az évek alatt az időjárás nyomot hagyott a pavilon deszkáin, és emiatt kopottnak nézett ki az egész. Margó elhatározta, hogy idén felújítja, mert mindenáron magazinba illő kertet akart.

A kapu felé azonban nehezen vitt a lábam, és alig bírtam kiküzdeni magam az utcára. Eleinte odakint is minden nyugodtnak tűnt, de

amint a buszmegálló felé indultam az utcai meggyfák árnyékában, rossz érzésem támadt. Olyan gyomrot felkavaró, szuperpara rossz érzés. Mivel szaporábban szedtem a lábamat, mint szoktam, hamarabb megvettem az ismerős távot, de a forgalmas út menti megállóban sem éreztem magam biztonságban.

Lehet, hogy csak a meleg zavarta meg a fejemet. Amióta gyógyszert kell szednem a betegségre, kimondottan rosszul viselem a hőséget.

A buszon levágódtam egy ülésre, és bedugtam a fülesemet, hátha a zenétől megnyugszom. Végighallgattam egy számot, átszálltam egy másik buszra, de amikor leszálltam, a fülhallgatót ismét eltettem a táskába. Várt rám még némi séta, és új keletű szokásaim egyike lett, hogy nem szerettem „süketen” közlekedni. A nővérem szerint ez paranoia, és... nos... szerintem is az. Szívesen megszabadultam volna tőle, de nem ment.

Végre eljutottam Marciékhoz, és beengedtem magam a kapun. Nem értettem ezt a családot, honnan jött nekik ez a fene nagy bizalom.

Apa megőrülne, ha tárva-nyitva hagynám a kaput, olyan fejmosást kapnék, hogy zúgna a fülem utána. Ha besurranó tolvaj lennék, most észrevétlenül ki tudtam volna rámolni a házat, mert a srácok a hátsó kertben lazultak.

Szerencséjük, hogy nem vagyok kleptomániás.

A ház melletti keskeny betonúton a karomat súrolták a derékig érő mályvacserjék. Egy tucat méhecske kerülgette a fehér és lila virágokat, és reméltem, hogy távol tartják tőlem a fullánkjaikat. A szívemen viselem a világ ijesztően csökkenő méhecskeállományának a sorsát, szóval ha az egyikük megcsíp, az senkinek se jó. Nekem feldagad a bőröm, ő meg elpatkol, szegény.

A mályvákat egy illatos, sötét rózsaszín virágú növény váltotta fel, amikor hangos zene robbant a tudatomba. Ijedtemben a pulzusom szédítő tempóra kapcsolt.

Ez nem is zene volt, hanem valami hörgős izé, pedig egyik fiú se nagy rajongója ennek a stílusnak. Marci bátyja hiphopra idomította őket, és néha megengednek maguknak némi populáris vagy elektronikus zenét, de a rock, az kizárt náluk.

– Kapcsold ki azonnal! – ordította Áron, amire egy lány hangos nevetése felelt.

Az énekes tovább hörgött, és az események többi részét a képzeletem egészítette ki. A kerti bútorok zörgéséből ítélve Áron felpattant, a trappolás pedig kergetőzésre utalt.

Szuper. Áron *megint* felszedett valakit. Másra se vágytam, mint egy keményvonalas Váradi Fanklub-tagra, mert ők nem kimondottan kedveltek. Mondjuk mások se voltak odáig értem, mert nem vagyok könnyen barátkozásos típus. Ezek a lányok pedig semmit se tudtak arról a fiúról, akiért állítólag rajongtak, és azt se fogták fel, hogy csak egy barát vagyok, és sosem jártunk Áronnal.

Kedvetlenül továbbindultam, hogy lejelentkezzek Marcinál, aztán mihamarabb magára hagyhassam a viháncoló triót. Amúgy is kicsit szédelegtem ettől a direkt napsütéstől, és egy cseppet sem igényeltem a felém irányuló féltékenységet vagy utálatot.

A ház hátsó feléhez érve azonban újra megtorpantam. Ismerem a lányt, de eddig egy másik klubhoz tartozott. Márton Laura, avagy Lara a sulis legkülöncebb osztályába járt, és az elmúlt három évben nem mutatott nagy érdeklődést Áron iránt.

Lara épp Marci háta mögé bújt, hogy fedezékbe kerüljön Áron haragja elől. A két fiú farkasszemet nézett, és ezzel a kakaskodással

tök jól elfoglalták magukat, de Lara a hátát Marciénak vetette, így épp felém nézett.

Amikor meglátott, hirtelen elhallgatott, de aztán felém indult, és újra elmosolyodott.

Na ne! Mit akar tőlem?

Úgy szökdécselt hozzám, mint egy kisgyerek a játszótéren. Lara hosszú, sötétbarna hajú, mandulaszemű szépség volt, aki vicces pólokban, farmerban meg magas szárú sportcipőben járt, és mindig állati trendin nézett ki.

– Szia, csajszi! – mondta vidáman.

– Neked is – feleltem az udvariasság morzsáit porszívózza össze magamban.

A fiúk ekkor vettek észre, és felhagytak erőszakos szándékaikkal.

– Annyira jó, hogy eljöttél – folytatta Lara. – Ugye, hoztál fürdőruhát? Nagyon csobbanni kéne, és alig vártuk, hogy befuss, mert nem akartam nélküled.

Mivel évfolyamtársak voltunk, hallottam róla, hogy Lara afféle csupaszív lány, meg hogy némileg túltolja a *mindenkit szeretek és totál lelkes vagyok mindentől* hozzáállást. Eddig alig-alig beszéltem vele a gimiben, ezért nem hittem volna, hogy a viselkedése a valóságban ilyen ijesztő. Biztos komolyan vette a csillogó *No Drama Lama* szöveget a pólóján.

Válasz helyett a fiúkra néztem, hogy magyarázzák meg, mióta van új legjobb barátnőm, mert nekem kicsit gyors volt ez a tempó. Főként, hogy magam szeretem kiválasztani a baráti társaságomat.

A piros fürdőnaciiban és napszemüvegben feszítő Áron elvigyorodott, és belekönyökölt Marci oldalába.

A károsult diszkrét nyögést hallatott.

– Még egy ilyen, és elbúcsúzhatsz a kezedtől – fenyegette meg az elkövetőt.

– Ó, nem, ez most nem a te köröd, haver – mondta Áron kárörvendőn. Odajött hozzám, megölelt, és beleborzolt az amúgy is kuszán álló hajamba. Próbáltam lefogni a kezét, de úgy forgatott, hogy végül totálisan bilincsbe zárt. Nyilván ő már csobbant egyet, mert bőréből áradt a klórszag, és ez elvette a kedvem, hogy megharapjam a szabadság érdekében.

Hagytam, hogy Marci felé forduljunk, mint egy szíami ikerpár.

– Marcell mondani szeretne valamit! – Áron alig bírta visszatartani a röhögést.

– És ehhez le kell fognod?

– Nem, de így jól szórakozom.

Határozottan lemaradtam valamiről, és nyilván Lámalányhoz kapcsolódik. Marci közelebb lépett hozzám, de kartávolságon kívül maradt. Hah, mintha tudnék neki ártani!

– Miről van szó? – kérdeztem.

– Hát – mondta Marci bizonytalanul, de ezután elakadt a szava, és a szitu kezdett egyre kínosabbá válni.

Nem igazán tetszett, hogy Áron még mindig fogva tart, míg Marci a napszemcsije levételével próbál időt nyerni.

– Összejöttünk Marcival – szólalt meg Lara hirtelen. – A tanév végén volt az a buli, és ott elkezdtünk dumálni mindenféléről, és kiderült, mennyi közös van bennünk, aztán napokig cseteltünk, majd az évfűző után hopp, tudod, hogy szokott lenni. Egyszer csak beütött valami, és állatira bejöttünk egymásnak, és izé... érted. Csak szerettük volna együtt elmondani, mert nem akartam feszkót. A srácok annyi király sztorit meséltek rólad, meg Dani szerint is jó fej vagy, úgyhogy már vártam, hogy jobban megismerjelek.

– Izé... ez kedves, de néha azért vegyél levegőt – javasoltam neki, majd hátratekertem a nyakam Áron felé. – Te meg engedj el!

Áron lassan elengedett, de nem lépett el mellőlem. Lara elhallgatott, és kérdőn bámult rám. Én is tudok sokat beszélni, de neki úgy pörgött a nyelve, hogy alig lehetett követni.

– Pont ezt akartam mondani, csak úgy ötven szóval kevesebbet használtam volna – kacsintott Marci a lányra. A hegyomlásnyi fiú és az aprócska lány első ránézésre nem a legösszeillőbb páros. Ezt persze magamban tartottam.

Annyira váratlanul ért a helyzet, hogy semmit se tudtam kinyögni. Mozdulatlanul álltam, és durva, de gondolkodnom kellett, hogyan reagáljak.

Éppenséggel nem zavart, hogy Marci összejött Larával, és az is üdítő változatosság, hogy Lara nem ellenségként tekint rám, mint Áron barátnői, de az biztos, hogy nem teszek úgy, mintha ezer éve ismernénk egymást.

Nekem több idő megbarátkozni valakivel.

Az egész szitu és kimondottan annak a bizonyos bulinak az említése miatt arra vágytam, hogy hazamenjek, és az évnytőig magamra zárjam az ajtót.

– Sok boldogságot, vagy mi – nyögtem ki végül.

– Nem az oltár előtt vannak, hé! – súgta Áron.

Mást nem tudtam mondani, mert a szemem előtt karikák tűntek fel, és kezdtem elveszíteni az egyensúlyom. Ha hirtelen elájulok, vajon a medencébe zuhanok vagy az egyik napozóágyra?

– Minden oké? – kérdezte Lara. – Nagyon sápadt vagy.

– Megszédültem. Rosszul viselem ezt a meleget.

– Gyere, ülj le bent, megy a léghondi – mondta Marci, és megfogta a karomat, hogy bekísérjen.

Nem ellenkeztem, mert egyre több fényes köröcskét láttam, majd elsötétült a világ. Mire beléptünk a házba, kicsit jobban kapaszkodtam Marciba, mint akartam.

Odabent hűvös levegő fogadott, és rögtön levettem magam a hamuszínű kanapéra. A körülöttünk lévő tárgyak jó része fekete vagy sötét volt, de a rózsaszín-zöldes szőnyeg feldobta kicsit ezt a lehangoló színvilágot.

Idebent minden Marci szüleire emlékeztetett, mert ők is ilyenek: sötét, csendesek és sokat dolgoznak. A kis színt az jelenti, hogy mindenkivel kedvesek és nagyon szeretik az idióta gyerekeiket. Ezt mondjuk bírtam bennük.

– Bocs, hogy így kellett elmondanom – mondta Marci.

– Vagyis bocs, hogy kamuznod kellett?

– Nem kamuztam.

– De. Kamu szöveggel idecsaltál bemutatni a barátnődet.

– Vittem volna házhoz?

Fintorogtam. Nyilván nem.

– Akkor is elindulsz, ha elmondom, kit akarok bemutatni? – kérdezte Marci.

– Elég rossz az időzítés.

– Tudom, és tényleg bocs. Full másképp terveztem, de nem vagy hajlandó kimozdulni otthonról, és se üzenetben, se telón nem akarom ilyesmit bejelenteni.

Az érvelése logikus volt, ahogy apa mondaná, de nem esett jól. Hetek óta nem láttam, és Marci számára ment tovább az élet. Neki az a legfontosabb, hogy bemutassa a barátnőjét, de én megrekedtem a poklomban, és nem tudtam együtt örülni vele.

Ilyenkor szoktam befogni a számat. Apa mellett az ember megtanulja, hogy nem kell mindent kimondani, úgyis értelmetlen.

– Hogy vagy? – kérdezte Marci nagy sokára.

– Elvagyok – feleltem.

– Van valami hír az ügyedben?

– Á, a nyomozók nem jutottak semmire.

Amikor apával elmentünk a rendőrségre feljelentést tenni, megmondták, hogy a garázdaságot nem lehet a graffitisekre bizonyítani, mert hiába hallottam a festékszóró hangját, az épületet érintetlenül találták. Az elrabolt pár ezer forintért meg, gondolom, nem erőltetik meg magukat.

– Szerintem nem is nyomoztak igazán – tettem hozzá.

– Ezt vágom, de azóta se követtek el ezek a barmok semmit?

– Az a rendőr azt ígérte apának, hogy szól, ha egy hasonló trió felbukkan valahol. De semmi se történt.

– A francba, ez így nagyon szar.

Az bizony. Egy olyan kétajtós szekrénybe, mint Marci, biztosan nem mertek volna belekötni, de egy magamfajtat bármikor kiszúrhatnak megint. Igazából ez küldött a padlóra. Mi van, ha újra megtörténik valami hasonló?

– Szerintem ezek a zsaruk csak lusták – panasztam. – Az a csaj elég rutinosnak tűnt lenyúlásban, nem hiszem, hogy első alkalom lett volna. Ráadásul ezer százalék, hogy a graffitis vonalon is el tudnának indulni, ha akarnának.

– Áron azt mondta, hogy sose látott még hasonló gyíkcokkat a környéken.

– Áron olyan, mint egy holdkóros. Azt se látja, ami az orra előtt történik.

– Most nyitva tartja a szemét, hidd el.

– Meglepne.

Marci lehalkította a hangját.

– Elkapjuk őket, Helga. Ígérem.

– Hogy mi van?

– Elkapjuk őket – ismételte meg.

Oké, kétszer nem hallhattam rosszul, és kimondottan úgy hangzott, mintha valami ócska akciófilmben mondta volna a bosszúszomjas főhős.

– Ugye, ez nem azt jelenti, amit gondolok?

– Azt jelenti, hogy miután megtaláltuk őket, és beszéltünk velük, azok az alakok nem fognak többé lányokat zaklatni. Plusz a pénzedet is megadják.

Ez az egész még június elején történt, most júliust írunk. Először hallottam erről, bár alighogy vége lett a sulinak, én magamra zártam az ajtót. Nem tudom, honnan jött nekik ez a hülyeség.

– Szerintem a legkevésbé arra van szükségem, hogy bajba kerüljek miattam.

– Nyugi már, nem lesz semmi gáz. Ha a környéken laktak volna, Áron kiszúrja. Szerintem simán odamehetsz, nem fognak felbukanni.

A hirtelen haragú tesóm jutott eszembe, aki szerint, ha őt találják be, nekiment volna a srácoknak, hiába vannak többen. Anya a valószínűséggel jött, hogy milyen kicsi az esélye annak, hogy éppen ugyanazon a helyen kerülök bajba. Apa meg azt tanácsolta, hogy kerüljem a környéket, és várjuk meg, hogy a rendőr ismerőse talál-e valamit.

Tudtam, hogy Marciék nekem akarnak jót azzal, hogy meg akarják keresni az elkövetőket, de nem tűnt valószínűnek, hogy a bennem okozott károkat ezzel helyre lehet hozni. Aki nem élte át, az nem tudja, hogy mit okoz az emberben, ha három garázdaságra készülő

degenerált körbeállja. Meg akartak félemlíteni, és jelentem, sikerült nekik.

Marci nem tudja, milyen érzés a sötétben állni, rettegni és várni, hogy mi következik. Nem érezte a félelem keserű ízét a szájában, és nem dobogott kétségbeesetten a szíve. Nem imádkozott olyan istenekhez, akikben nem hitt korábban.

Az ilyesmit nem gyógyítja az idő, sem más közhelyes marhaság.

A legcikibb, hogy Margó, aki csak néhány éve csöppent bele a családjunkba, megkérdezte, hogy akarok-e beszélni erről, mondjuk egy pszichológussal. Röhej, hogy a vérrokonaimnak eszébe se jutott bármiféle terápiás megoldás.

Végül nem kértem az agyturkászból, mert senki sem tudja garantálni, hogy ez az utolsó ilyen eset az életemben. Akkor meg minek a pszichológus?

– Áron is átjöhetne hozzám – javasoltam. – Mindig csak én loholok utánatok.

– Azért vágod, hogy ha a lustaságért koronát lehetne kapni, akkor az egész világon ő uralkodna?

– Ezzel azt akarod mondani, hogy esélytelen?

– Totálisan kizárt, igen.

– A barátja vagyok – bizonygattam makacsul.

– Imád ő téged, de ettől nem mozdul meg.

Persze, hogyne. Arra sose lusta, ami neki fontos! Edzeni simán kimegy a kondiparkos játszótérre, meg bulizni, bringázni is eljár, de hozzám nem hajlandó áttolni a képét.

Azt hiszem, kezdtem túlérzékeny lenni. Hetek óta először jöttem el otthonról egyedül, és nem számítottam rá, hogy ennyire nehéz lesz visszarázódní a normális életbe. Arra az érzésre vágytam, amikor

hármásban hülyülünk, ehelyett kaptam egy új lányt a csapatba. Jobb lenne lelépni innen.

Próbáltam jó modort erőltetni magamra, és maradtam még egy kicsit beszélgetni, hogy pár perc múlva nyugodt szívvel elbúcsúzhassak.

– Na, és Lara jó fej?

– Az. Nagyon bírom.

Ez mondjuk nem valami romantikus, de Marcit amúgy sem hallottam még nagyon elérzékenyülni. Szerelmes meg szerintem sose volt.

Meglepett, hogy abból az osztályából jött össze egy lánnyal. Még kilencedikben egy szemét pillanatában azt mondta, hogy ha a sulink egy pénzgyűjtő láda lenne a boltban, akkor a C-sek a kéretlenül behajigált blokkok lennének a dobozban.

A C-sek tényleg furák, de nem ennyire. Bár Lámalányt jócskán elvarázsoltnak tartottam a kislányos vidámságával, de ebben nincs semmi rossz. Csak egyetlen ember idegesített abból az osztályból, és az Korányi Dániel, akit még a középiskola előtt ismertem meg. Állítólag Dani apja megmentette apu életét fiatalkorukban, ezért amikor Dani megszületett, az apja megkérte apát, hogy ha vele történne valami, vigyázzon a fiára. Amennyire tudom, Dani apja később lelépett, amiért amúgy sajnáltam Danit, mert nem vagyok egy érzéketlen tuskó, de azóta apa szent küldetésének tartja, hogy segítsen a srácon. Dani azért nyírja a kertünkben a fűvet, és csinál meg minden munkát, mert pénzt kap érte apától, aki ezzel is támogatja.

– Mondj valamit! – dörögte Marci.

– Mit?

– Tudtommal nincs bajod Larával, úgyhogy lehetnél kedvesebb.

– Tényleg nincs bajom, de más dolog a magunk párhuzamos dimenziójában létezni meg az, hogy együtt strandolunk. Ez utóbbi nem vonz különösebben.

– Akkor lelépsz? – Marci hangja hideg lett, és fel is állt a kanapéről. Nem tűnt sértődöttnek, de a viselkedéséből ítélve megbántottam. – Azt hittem, Áron lesz a gázos, nem te – vetette oda.

– Hogy érted?

– Örülnöd kellene vagy valami.

Én is felálltam, és legalább azt elégedetten vettem tudomásul, hogy már nem szédülök. Rosszulestek Marci szavai, mert ennyi idő után sem értette meg, hogyan élem meg a barátságunkat.

– Örülök, csak fenntartásokkal kezelem a barátnőket, mert Áron összes választottja iszonyú genyón viselkedett velem.

– Nem Áron vagyok.

– Tudom. Lehet, hogy Lara egyelőre normális, de várnék még a nagy összeborulással.

– Ő más.

A szememet forgattam. Áron például minden lánynál ugyanezt mondta, de bölcsen hallgattam. Annyi biztos, hogy Marci komolyan szeretné, ha jóban lennék az új választottjával, és mivel nem akartam balhét, megengedtem a kedvesebb énemnek, hogy válaszoljon:

– Adok neki egy esélyt, jó? – kérdeztem lágyan. Odaléptem Marcihoz, és bevettem a nagy, sírós kutyaszemeket, hátha megenyhül.
– De ma tényleg hazamegyek.

– Úgy legyen! – Marci elvigyorodott, aztán együtt kimentünk a többiekhez. Áron már nem tűnt kárörvendőnek, sőt, kimondottan kíváncsinak látszott. Az arcomat fürkészte.

Egy kicsit úgy éreztem magam, mintha teljesen kirekesztettek volna. Pár hét kihagyás alatt teljesen megváltozott a felállás.

– Haza kell mennem, mert nem ettem meg a halakat – böktem ki.

– Halakat? – kérdezte Lara.

– Az aranyhalat a kerti tóban.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– És éhen halnak, ha pár óráig még itt vagy?

Nyilván nem, hiszen alapvetően délelőtt van etetés, délután csak egy keveset szoktak kapni, mert Margó szeret kijárni hozzájuk olyankor is. Hogy ne kelljen direktben felelnem, kikerültem a választ.

– A nevelőanyámnak ez kényes téma – magyaráztam. – Elmentek nyaralni, és fel szokott hívni, hogy biztosan ne felejtsem el.

– Ha most elmész, beleváglok a medencébe! – fenyegetett meg Áron.

– Dehogy vágod – jelentette ki Lara. – Engem is rendszeresen ellenőrzött a nagynéném, miután hozzánk költözött. Amikor nem talált valamit, azt hitte, hogy lopok tőle. Nagyon gáz volt, nem kívánom senkinek.

Nem akartam kedvelni ezt a lányt, de mintha érzéke lett volna, hogy jókor mondjon jó dolgokat. Pár perc alatt elérte, hogy egész király arcnak tűnjön.

– Majd bepótoljuk, csajszi – ígérte. – Menj, etesd meg az aranyhalakat, és ne felejts el kívánni nekünk is!

Na jó, ez hivatalosan se százás. Kis híján megtörtem, és elmosolyodtam.

– Meglesz. Sziasztok!

Végül is Áron nem vágott bele a vízbe, és Lara nem haragudott. Ez nem is ment olyan rosszul.